

lev, - vil dette hovedsagelig skyldes, at planerne er usikre eller langt ude i fremtiden. Der er ikke i den gældende lovgivning fastsat bestemmelser, hvorefter lodsejerne eller andre i sådanne tilfælde kan rejse krav om erstatning.

Med hensyn til den anførte 300 m's interessezone går man ud fra, at der her tænkes på de i Regionplanforslaget omhandlede interessezoner.

Spørgsmål 12:

»Ved en mængde vejforlægninger uden om oprindelige landsbyer vil det være tilfældet, at flertallet af ejendommens bygninger befinder sig på samme side, nemlig inden for vejforlægningen mod det bymæssige område.

Byzonen vil derved ofte blive tilpasset til vejforlægningens placering som i tilfældet ved Gislev. Der vil i disse tilfælde rejse sig yderligere problemer med hensyn til samlet pligt til jordafståelser m. m.

I tilfældet Gislev vil en jordfordeling antagelig være umulig, og spørgsmålet vil her da alene blive erstatningsproblemerne. Ministerens kommentarer hertil udbedes.«

Svar:

Det forhold, at byzonens placering og en fremtidig vejforlægning tilpasses til hinanden, ændrer ikke ved den pågældende bys behov for byzonearealer til byudvikling. En tilpasning af byzonegrænsen til vejforlægningens placering ses ikke at være en nødvendig følge af vejforlægningen som sådan, men må som udgangspunkt være begrundet i byplanmæssige hensyn.

De landbrugere, som får ulemper ved inddragelse af landzonejord til byzone, ville altså også være blevet påvirket, selv om vejen ikke skulle forlægges uden om byen.

Man må imidlertid gå ud fra, at jordfordelingssekretariatet, som ifølge lovforslagets § 15, stk. 5, skal udarbejde forslag til en jordfordelingsplan til forelæggelse for ekspropriationskommissionen, tager mest muligt hensyn til de landbrugsejendomme, som har arealer beliggende både i by- og landzone.

Såfremt afståelse af en del af en fast ejendom medfører, at den tilbageblevne del af ejendommen bliver så lille eller således beskaffen, at den ikke hensigtsmæssigt kan bevares som selvstændig ejendom eller udnyttet

på rimelig måde, kan ejeren fordrer, at hele ejendommen overtages af anlægsmyndigheden, jfr. ekspropriationslovens § 16.

Spørgsmål 13:

I tilfælde hvor en eller flere gårde har bygningerne beliggende uden for vejforlægningen, men et flertal befinder sig inden for, udbeder udvalget sig oplysning om lovforslagets virkninger for ejendomme, der er beliggende således, at de kan komme til at afstå arealer i henhold til lovforslagets § 15, stk. 5, litra a, derefter arealer i henhold til § 15, stk. 5, litra b og § 15, stk. 6.

- Kan en lodsejer f. eks. risikere at skulle afstå over halvdelen af sit areal efter § 15, stk. 5, litra a?
- Hvad er det maksimale, en lodsejer kan risikere at skulle afstå efter § 15, stk. 5, litra a?
- Kan en lodsejer risikere derudover at skulle afstå 25 pct. af restgrundværdien efter litra b) subsidiært 15 pct. ved udnyttelse af litra c)?
- Hvorledes er fremgangsmåden, såfremt en ejendoms arealer befinder sig i både land- og byzone?
- Kan en lodsejer af økonomiske grunde tvinges til at afsætte byzonejorden til kommunen?
- Vil den jordafståelse da have indflydelse på lodsejerens forpligtelser til jordafståelser efter § 15, stk. 5, litra a, b og c?

Svar:

Ad a)-b):

Efter lovforslagets § 15, stk. 5, litra a, kan ekspropriationskommissionen bestemme, at arealer, der ved anlægget afskæres fra en ejendom, skal afstås.

Der er i lovforslaget ikke fastsat nogen begrænsning med hensyn til størrelsen af de arealer, som vedkommende ejendom kan tilpligtes at afstå i medfør af den omhandlede bestemmelse.

Om baggrunden for den pågældende bestemmelse skal jeg henvise til det, der er anført i det med skrivelse af 13. maj 1977 fulgte svar på det i udvalgets skrivelse af 28. april 1977 stillede spørgsmål nr. 5. En kopi af det nævnte spørgsmål og svar vedlægges.

Jeg skal samtidig henvise til min skrivelse til udvalget af 3. december 1980 (ad L 22-bi-